

OKÓLNİK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 kwietnia 1955 r.

w sprawie zasad księgowej ewidencji kapitałnych remontów pojazdów samochodowych.

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 10 lutego 1955 r. w sprawie zasad finansowania wydatków związanych z kapitałnymi remontami pojazdów samochodowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 201) wyjaśnia się, że kapitałne remonty pojazdów samochodowych powinny być księgowane w następujący sposób:

1. Faktury zakładów naprawy samochodów, obejmujące koszt kapitałnego remontu pojazdu samochodowego, podlegają ewidencji na koncie „Remonty kapitałne” zgodnie z ogólnymi zasadami, ustalonymi w branżowych planach kont.

2. Jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego korygują po otrzymaniu wyremontowanego pojazdu samochodowego jego wartość przez obciążenie konta „Umorzenie środków trwałych” i uznanie konta „Fundusz statutowy” („Fundusz zasobowy”, „Zmiany funduszu zasobowego”) wartością wykonanego remontu.

W razie gdy koszt kapitałnego remontu jest wyższy od dotychczasowego umorzenia wyremontowanego pojazdu samochodowego, konto „Umorzenie środków trwałych” obciąża się wartością wykonanego remontu do wysokości dotychczasowych umorzeń.

3. W razie gdy użytkownik otrzymuje po kapitałnym remoncie inny pojazd samochodowy, należy przeprowadzić likwidację figurującego w inwentarzu pojazdu przekazanego do kapitałnego remontu i jednocześnie wprowadzić do ksiąg wartość pojazdu wyremontowanego, przy czym:

- a) jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego wprowadzają na debet konta „Środki trwałe” i na kredyt konta „Umorzenie środków trwałych” — w korespondencji z kredytem i debetem konta „Fundusz statutowy” („Fundusz zasobowy”, „Zmiany funduszu zasobowego”) — kwotę równą wartości nowego pojazdu tej samej marki i typu, jak pojazd otrzymany,

traktując go jako całkowicie umorzony; po otrzymaniu nowego pojazdu samochodowego jego umorzenie powinno być zmniejszone o koszt kapitałnego remontu. Identycznie, jak w przypadku podanym w pkt 2 niniejszego okólnika;

- b) jednostki budżetowe księgują na koncie „Środki podstawowe” wartość otrzymanego pojazdu samochodowego w wartości nowego pojazdu samochodowego tej samej marki i typu.

4. Wartość części i zespołów dostarczonych przez użytkowników samochodów do zakładów naprawy samochodów w zamian za brakujące lub nadmiernie zużyte, jak również dodatkowe faktury zakładów naprawy samochodów w przypadku dostarczenia przez nie części i zespołów w zamian za brakujące lub nadmiernie zużyte — podlegają ewidencji, jak następuje:

- a) w jednostkach gospodarczych działających według zasad rozrachunku gospodarczego — w ciężar konta „Roszczenie z tytułu mank, ubytków i strat”;
- b) w jednostkach budżetowych — w ciężar konta „Różni za sumy do rozliczenia i braki”.

Dalsze księgowania uzależnione są od wyników przeprowadzonych dochodzeń w stosunku do osób, które zwinęły powstanie szkód i strat.

Księgowania te powinny być dokonywane według zasad ustalonych dla odpisywania niedoborów materiałowych.

5. Traci moc okólnik Ministra Finansów z dnia 27 października 1951 r. w sprawie księgowania wymiany pojazdów samochodowych (Monitor Polski Nr A-93, poz. 1293).

6. Okólnik wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.

Minister Finansów: T. Dietrich